

PANDOJEN VALTAKUNTA

MATKA
LOHIKÄÄRMEVUORELLE

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ERIN HUNTER

PANDOJEN
VALTAKUNTA
MATKA
LOHIKÄÄRMEVUORELLE

Suomentanut Ville Viitanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Erityiskiitokset Rosie Bestille

Englanninkielinen alkuteos
BAMBOO KINGDOM #3: JOURNEY TO THE DRAGON MOUNTAIN

Copyright © by Working Partners Limited 2023
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kannen kuva © Johanna Tarkela 2023
Kuvitus © Johanna Tarkela 2021
Kartan kuvitus © Virginia Allyn 2021
Harper Collins Publishersin luvalla

SUOMENKIELINEN LAITOS © VILLE VIITANEN JA WSOY 2024
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48759-4
PAINETTU EU:SSA

*Kiitos kaikille lääkäreille, siivoojille, maanviljelijöille ja
muille korvaamattomille ammattilaisille, jotka huolehtivat
turvallisuudestamme pandemian aikana.*

*Erityiskiitokset inspiraatiosta ja luovuudesta CCPPG:lle,
joka auttoi Erin Hunteria Pandojen valtakunnan
saattamisessa maailmaan.*

ESINÄYTÖS

TUISKU TUNSI OUTOA KIHELMÖINTIÄ turkissaan. Kun hän ylitti harjanteen ja eteen avautui näkymä lumikentän yli Valkoiselle kidalle, hänen selkensä karvat nousivat pystyyn. Hän näki tutut tuulten muodostamat kinokset, joiden välissä törrötti siellä täällä lunta vasten piirtyviä mustia varjoja, sitkeitä puita, jotka kykenivät menestymään jopa täällä, korkealla Valkohuippujen vuorten sydämessä. Hän näki harjoituskivet, joiden välillä hän oli sisarustensa kanssa loikkinut valmistautuessaan lumileopardien aikuistumisriittiin. Ja niiden takana hän näki myös rotkon, jonka pohjalle heidän emonsa oli pudonnut ja kuollut.

Siitä kaikesta tuntui olevan jo loputtoman kauan.

Päivä oli täydellinen loikkaa varten. Ilma tuntui purevan kylmältä, mutta tuuli oli leppeä ja rajattomana levittäytyvä taivas hailakan vaaleansininen.

Hän kääntyi katsomaan Hallaa ja odotti kärsivällisesti että veli ehtisi rinnalle. He elivät nyt kahdestaan, ja Tuisku tiesi että pian hänen olisi aika erota myös Hallasta. Niin määräisivät lumileopardien tavat. Kummankin oli määrä suorittaa

loikka Valkoisen kidan yli, ja sen toisella puolella Lumikissan tassunjäljet johdattaisivat kummankin omalle polulleen. Vain Lumikissa itse tiesi, kohtaisivatko he sen jälkeen toisiaan enää koskaan.

Kyllä Halla pärjää, Tuisku ajatteli. Kumpikin pärjäisi aivan varmasti. He olivat joutuneet selviytymään omillaan Talven kuolemasta saakka, saalistamaan oman ruokansa ja ajamaan tiehensä kaikki täysikasvuiset leopardit, jotka olivat yrittäneet vallata heidän reviirinsä. Hän nuolaisi tassuaan ja alkoi pestä korvaansa, joka oli repaleinen vanhan taistelun jäljiltä. Hän tunsi outoa ylpeyttä kun tassun anturat koskettivat tunnotonta arpea. Vanha Puuska oli selvästi kuvitellut, että kokenut uros pystyisi helposti ottamaan kahden orvoksi jääneen turvattoman pennun luolan omakseen, mutta siinä hän oli erehtynyt pahasti.

Halla tassutti sisarensa vierelle, ja Tuisku painautui hetkeksi häntä vasten.

”Oletko valmis?” Halla kysyi.

”Tietysti”, Tuisku vastasi.

Halla nyökkäsi. ”Minä myös.”

Kumpikaan ei silti tehnyt elettäkään jatkaakseen eteenpäin.

”Mitä luulet, mitähän Siru ja Aave puuhailevat juuri nyt?” Halla kysyi.

Tuisku huokaisi. ”Toivon että he ovat jossain missä on mukavan lämmintä, ja että saalista riittää. Ja että he ovat edelleen yhdessä.” Hän kuopaisi lunta isolla etutassullaan samalla kun ajatteli huonokeuhkoista sisartaan ja hännätöntä, kömpelöä veljeään. Hän tunsi syyllisyyden pistoksen sydämessään. Tämä ei suinkaan ollut ensimmäinen kerta kun hän huomasi murehtivansa Valkohuiput taakseen jättäneiden sisarustensa kohtaloa.

”Minulla on heitä ikävä”, Halla totesi koruttomasti. ”Toivottavasti he eivät luule että...” Hän lopetti lauseensa kesken, mutta Tuisku arveli tietävänsä mitä veli oli aikonut sanoa.

Toivottavasti he eivät luule että me syytämme heitä emon kuolemasta.

Tuiskukin toivoi niin, mutta hän ei toisaalta pitänyt sitä erityisen todennäköisenä. Olihan Tuisku itse sanonut Aaveelle että kaikki oli tämän syytä, juuri ennen kuin Aave oli lähtenyt pois. Tuisku muisti mitä kaikkea kamalaa oli veljelleen sanonut. Ja nyt Aave ei kai saisi koskaan tietää, ettei hän oikeasti ajatellut niin...

”Kappas!” joku sanoi. ”Tekö siis saitte viimein kerättyä sen verran rohkeutta, että uskalsitte tulla taas tänne?”

Tuisku pyörähti ympäri ja huomasi, että läheisen puun käppyräisten oksien lomassa roikkui kaksi pitkää ja porroista häntää. Hän huokaisi ja vilkaisi Hallaa silmiään pyöritellen. Siinä olivat tietenkin Jäätiköstäsyntyneet pennut, Riuska ja Räntä. Kaksikko lojui vieretysten puussa ja silmäili häntä nytkähdellen Talvestäsyntyneitä pentuja, jotka seisoivat maassa.

”Aikamoista! En nimittäin muista nähneeni teitä kahta täällä sen jälkeen kun...” Räntä oli pysähtyvinään pohtimaan asiaa. ”Ajoo, niinhän se olikin – sen jälkeen kun se yksi saman friikki-porukan ääliö sai päähänsä että pystyisi muka suorittamaan loikan.”

”Se ei tainnut mennä erityisen hyvin, vai mitä?” Riuska sanoi.

”Ja tekö meinasitte nyt lähteä Talven seuraksi tuonne Kidan pohjalle, niinkö?” Räntä irvaili.

Tuisku säntäsi juoksuun. Hän loikki lumen poikki sen puun juurelle, josta kiusanhenget huutelivat. Jäätiköstäsyntyneet pennut kompuroivat heti peloissaan pystyyn ja tuijottivat häntä korvat tiukasti luimussa. Sitten Riuska kapusi ylemmälle oksalle ja Räntä kyyristyi valmiusasentoon. Hän sai kiskaistua häntänsä turvaan juuri ennen kuin Tuisku ehti rynnistää puun luo ja sivaltaa sitä kynsillään.

”Kovaa puhetta kaksikolta, joka ei ole koskaan edes yrittänyt koko loikkaa”, Halla sanoi tynesti samalla kun tassutteli kierettä sisarensa luo.

”Eihän noiden edes *tarvitse* yrittää sitä”, Tuisku ärisi ja alkoi kierrellä uhkaavasti rungon ympärillä. ”Meidän emomme on

ehkä kuollut mutta meidät on sentään opetettu selviytymään omillamme. Nämä sankarit sen sijaan kai asuvat Jäätikön luolassa kunnes karva alkaa karista vanhuuttaan!”

Räntä murisi, mutta kun Tuisku kyyristyi sen näköisenä että suunnitteli loikkaavansa ylös puuhun, murina muuttui hetkessä surkeaksi inahteluksi. Hän räpiköi kynsiensä varassa ylemmäs ja tuppautui sisarensa oksalle.

Tuisku rauhoittui.

”Tule, mennään”, hän sanoi Hallalle. ”Me olemme nyt täysikasvuisia leopardeja. Ei meidän sovi enää tapella pentujen kanssa.”

Hän kääntyi pois ja lähti ylittämään lumikenttää yhdessä Hallan kanssa kiinnittämättä pienintäkään huomiota Riuskan ja Rännän kiukkuiseen sähinään. Hän oli sanonut niin lähinnä ärsyttääkseen vanhoja vihollisiaan, mutta toisaalta sanat pitivät oikeastikin paikkansa. Valkoisen kidan ylitettyään hän ja Halla todella olisivat täysikasvuisia leopardeja, eikä mikään mitä Jäätiköstäsyntyneet pennut sanoivat voinut muuttaa sitä tosiasiaa.

Hän tunsi sydämensä hakkaavan nopeammin, kun he lähestyivät rotkon reunaa. Muistot alkoivat välähdellä hänen silmiensä edessä satunnaisena virtana, mutta mukana oli paitsi kauhun myös onnen hetkiä: hän näki mielessään miten Talvi putosi liukkaalta kielekkeeltä rotkoon, miten Talvi taisteli Jäätikköä vastaan puolustaakseen pentujaan, miten Aave kiipesi vahingoittumattomana rotkon seinämältä turvaan, miten Aave seisoi hänen edessään ja kuunteli hänen kammottavia sanojaan. Hän veti syvään henkeä ja kohotti päänsä. Ikävät muistot olivat ylimääräinen painolasti, jota hän ei halunnut kantaa mukanaan juuri nyt.

Vaikka päivä oli kirkas ja tyyni, Valkoinen kita oli niin syvä että sen pohjaa peittivät synkät varjot. Tuisku salli itselleen pikaisen silmäyksen Kidan syövereihin. Talven luista ei näkynyt jälkeäkään. Ne olivat varmasti peittyneet lumeen jo kauan

sitten. Seuraavaksi hän keskitti kaiken huomionsa kivipilariin, joka törrötti aivan rotkon keskellä. Se tuntui nyt olevan paljon lähempänä kuin silloin pentuna. Hän tunsu itsevarmuuden täyttävän rintansa. Hän ei voinut mitenkään epäonnistua.

”Anna mennä vain”, Halla sanoi. Veljen korvat nytkähtelivät hilpeästi. ”Mene sinä ensin kun kerran aina muutenkin menet.”

Tuisku nuolaisi pikaisesti veljensä otsaa. ”Nähdään toisella puolella.”

Sitten hän perääntyi muutaman askeleen päähän reunasta, kyyristyi, juoksi ja loikkasi. Hän tunsu sydämensä jysähtävän raskaasti rinnassa kesken ilmalennon, niin raskaasti että se sykähti aina anturoissa asti, mutta sitten hän olikin jo kivipilarin huipulla. Hän ei pysähtynyt hetkeksikään tai edes vilkaissut taakseen vaan jännitti lihaksensa ja loikkasi uudestaan korkealle ilmaan. Hänen etutassunsa jysähtivät Valkoisen kidan toisen puolen reunaa vasten, ja hän ponnisti voimalla eteenpäin ja otti muutaman juoksuaskeleen kovaksi pakkautuneessa lumessa. Sitten hän kaartoi takaisin jyrkänteen reunalle katsomaan veljensä loikkaa.

Halla näytti rotkon yli katsoen ihmeen pieneltä. Toisen puolen käppyräiset puut ja harjoituskivet tuntuivat aivan pikkiriikkisiltä.

Halla kyyristyi ja heilutteli häntäänsä. Tuisku painoi kyntensä syvälle lumeen.

Siitä vain, Halla. Sinä pystyt siihen.

Halla hyppäsi. Loikka oli voimakas ja korkea, ja hän selvisi kivipilarin päälle niin helposti että olisi luultavasti päässyt vielä muutamaa tassunleveyttä pidemmällekin. Hallan tassut luiskahitivat hieman, mutta hän ei pysähtynyt vaan ponnisti vain kaikin voimin ja syöksyi pilarilta rotkon ylle.

Tuisku tiesi heti että loikka jäisi lyhyeksi. Huomatessaan veljensä katseen muuttuvan pelokkaaksi hän syöksähti aivan rotkon laidalle. Loikan kaari alkoi painua vääjäämättä alas. Tuisku näki Hallan kynsien ponnahtavan esiin, kun tämä yritti epätoivoisesti kurottaa rotkon toista laitaa kohti. Lopulta hän onnistui kuin

onnistuihin kurottamaan kynnenmitan verran jyrkänteen reunan yli mutta iskeytyi vatsa edellä Kidan seinämään. Hän hapuili tassuillaan ja raapi kallioseinää pakokauhun vallassa, niin että yksi kynsistä halkesi saman tien. Tuisku oli kuitenkin valmiina ja kurotti rotkoon.

Tuiskun hampaat tarttuivat Hallan niskaan, ja sitten hän jännitti jokaisen lihaksensa ja alkoi peräännyttää tassut lumessa kuopien, jotta olisi pelastanut paitsi veljensä myös itsensä putoamasta alla häämöttävään louhikkoon. Hän pakotti tassunsa liikkeelle ja karjui ponnistuksen voimasta. Sitten Halla sai yhdellä tassulla otteen kinoksista, ja hetken päästä myös toisella, ja kun kumpikin ponnisti kaikin voimin, he rojahtivat äkkiä taaksepäin ja pyörivät pois rotkon reunalta holtittomana viuhuvien kynsien vauhdittamana karvapallona.

Lopulta he tömähitivät tuulen kasaamaa kinosta vasten ja jäivät puuskuttamaan toisiinsa sotkeutuneina. Kumpikin oli pelästynyt täpärää tilannetta niin pahasti, etteivät he saaneet hetkeen sanaa suustaan.

Sitten Kidan toiselta puolelta kantautui äänekäs naukaisu. ”Nuo onnistuivat!”

Tuisku kääntyi katsomaan äänen suuntaan ja näki Rännän ja Riuskan pikkuruiset hahmot rotkon toisella laidalla. Riuska oli niin innoissaan että hänen häntänsä viuhahteli villisti puolelta toiselle, mutta se pysähtyi hetkessä kun Räntä läimäytti sisartaan tassulla korvalle.

”Ihan nipin napin”, Räntä tuhahti niin kovalla äänellä, että Tuisku kuuli sen selvästi Kidan toiselta puolelta asti. ”Hyvä että Tuisku oli paikalla, vai mitä? Sai pelastettua tuon toivottoman veljensä selkänahan vielä viimeisen kerran.”

Riuska hihitti.

”Selästäni puheen ollen taidat muuten istua päälläni”, Halla sanoi.

Tuisku vääntäytyi tassuilleen ja toivoi etteivät pilkkaajat nähtä neet päältä päin, miten perinpohjaisesti hän oli juuri säikähtänyt.

”Me selvisimme”, hän sanoi. ”Me olemme nyt täysikasvuisia kumpikin.”

”Niin”, Halla sanoi. ”Se kai tarkoittaa että...”

Äkkiä lumi liikahti Tuiskun tassujen alla. Hetkisen ajan hän kuvitteli että hänen omat jalkansa vain olivat yhä huterat äskeisestä koettelemuksesta, mutta sitten kinokset tärähtivät taas ja ilma täyttyi matalasta jyrinästä, joka yltyi ylymistään kunnes paisui niin huumaavaksi että äänen olisi voinut kuvitella olevan koko vuotta kookkaamman pedon karjuntaa. Halla puski häntä olkaan, ja he lähtivät kompuroimaan kauemmas Kidasta juuri kun reunimmaisat lumikerrokset murtuivat ja alkoivat luhistua jyrkännettä alas. Rotkon toisella puolella Riuska ja Räntä räpiköivät hädissään pois reunan luota ja lähtivät sitten pinkomaan lumikentän poikki karkuun.

”Tämä on pelkkä maanjäristys”, Halla sanoi ja painautui sisarensa kylkeä vasten. ”Onhan?”

”Pakko sen on olla”, Tuisku sanoi vaikkei oikeastaan ollut asiasta täysin varma. Maa järehteli kyllä, mutta samaan aikaan ilman täytti hurja, vähitellen yltyvä pauhu, joka oli kuin itsensä Lumikissan raivostunutta karjahtelua. Tuisku vilkaisi ympärilleen. Hän tiesi että oli erityisen vaarallista joutua keskelle maanjäristystä tuntemattomassa maastossa. Tärinä saattaisi laukaista lumivyöryn, tai jopa kivivyöryn. Avoin lumikenttä ei tuntunut turvalliselta paikalta, mutta hän ei myöskään tahtonut siirtyä yhtään lähemmäs vieressä kohoavaa terävän louhikkoista harjannetta.

Sitten hän huomasi taivaanrannassa erikoisen näyn. Kaukana erottui valtavan suuri vuori, jonka rinteet näyttivät miltei purpuranpunaisilta... ja jonka huipulta kohosi savupilvi.

”Mikä ihme tuo on?” Tuisku ällisteli.

Halla seurasi sisarensa katsetta ja tuijotti näkyä päätään pudistellen. ”Onkohan Lumikissa suuttunut jostain syystä?”

”Tai yrittääkö se varoittaa meitä uhkaavasta vaarasta?” Tuisku pohti. ”Tuossa savupilvessä on jotain pahaenteistä.”

Hän tähysteli taas heitä ympäröivää vierasta maisemaa ja vilkaisi sitten veljensä häntää, joka oli kietoutunut tiukasti hänen omien etujalkojensa ympärille ja jonka pörröinen pää lepäsi hänen tassujensa päällä.

”Halla?” Tuisku sanoi. ”Minusta... Minusta tuntuu että tämä ei ole hyvä hetki erota. En usko että Lumikissa tahtoo meidän harhailevan yksinämme. Mitäs sanot jos pysyisimme yhdessä vielä toistaiseksi? Ihan jonkin aikaa vain?”

Halla oli nyökännyt jo ennen kuin Tuisku ehti saada lauseensa loppuun.

”Täällä on tekeillä jotain outoa, ja luulisin että meidän on paras kohdata se yhdessä”, Halla sanoi. ”Luulen että se on Lumikissan tahdon mukaista.”

”Ja niin emokin olisi toivonut”, Tuisku lisäsi hiljaa.

He seisoivat tassujen alla värähtelevällä lumikentällä vieressä, jalat tukevasti levällään, ja tuijottivat kaukana taivaanrannassa häämöttävää purppuranpunaista, savuavaa vuorta.

Minä pyydän, Lumikissa, Tuisku ajatteli. Varjelethan myös Aavetta ja Sirua...

LUKU 1

SADDE ISTUI MUDASSA JA tuijotti ylhäältä kurkistavaa valkoista panda. Hän tunsi kiukkuisen murinan kohoavan kurkustaan. Aave vastasi tuijotukseen. Hänen ilmeensä oli yhtä äkäinen kuin tavallisestikin. Kuopasta käsin Sade ei kyennyt näkemään muuta kuin Aaveen leveän valkoisen naaman, muutamien puiden yläoksat sekä kaistaleen harmaata taivasta.

”No? Mitä sinä tällä kertaa tahdot?” Sade ärähti.

Hänen vierellään nuokkuva Pioni havahtui ja kohotti päätään. Kun Pioni näki Aaveen, hän vain tuhahti halveksuvasti ja kierähti tuijottamaan kuopan seinämää. He olivat viettäneet jo useita päiviä uudessa vankilassaan, johon heidät oli pantu rangaistukseksi, koska Sade oli paljastanut muille pandoille ettei Illanrusko ollutkaan oikea Lohikäärme puhuja kuten väitti olevansa. *Vaikka ei kukaan minua edes uskonut*, Sade mietti happamana. Muut pandat olivat kääntyneet häntä ja hänen emoaan Pionia vastaan. Kukaan ei ollut tehnyt elettäkään estääkseen Illanruskon apinakätyreitä tuuppaamasta heitä tähän kuoppaan.

”Illanrusko on tulossa”, Aave sanoi.

Aave puhui hänelle aina samalla tavalla, lyhytsanaisesti ja kiertelemättä. Sade oli kuvitellut että valkoinen panda olisi jollain tapaa samanlainen kuin Illanrusko itse, että hän olisi virnistellyt vahingoniloisesti vangeilleen ja piikitellyt heitä heidän tukalasta tilanteestaan. Nyt Sateesta tuntui pikemminkin siltä että Aave ei vain ollut erityisen kiinnostunut hänestä.

Tuo on pelkkä aivoton lihaskimppu, jonka tehtävä on odottaa tuolla ylhäällä ja paiskata meidät takaisin kuoppaan jos yritämme ulos. Illanrusko hoitaa kaiken ajatustyön.

”Ai on vai? Ja miksi se minua muka kiinnostaisi?” Sade tiuskaisi. ”Pitäisikö ruveta pesemään turkkia etten näyttäisi näin kurjalta? Ai niin, ei kun odotas.” Hän läpsi tassullaan kuopan pohjan liejuisia pikku lätäköitä. ”En minä voikaan – kun olen tämän typerän mutakuopan pohjalla.”

”Kyllä Illanrusko voisi järjestää teille sinne paljon ikävämätkin oltavat”, Aave huomautti.

”Niin voisi”, joku sanoi, ja pian kuopan reunan takaa ilmestyi esiin sininen, litteä naama. Yksi Vahvakoiven johtaman lumiapinalauman jäsenistä oli asettunut Aaveen viereen istumaan. Sade muisteli että tämän yksilön nimi oli Vinhanäppi. Naaras mutusteli keltaista ginkgopuun hedelmää – tämä oli jo neljäs kerta tänään kun Sade oli nähnyt hänet hedelmä kädessä. ”Paras olla kunnolla tai me alamme pudotella teidän niskaanne muutakin kuin hedelmiä ja muuta sellaista. Me olemme jo keränneet valmiiksi hyviä kiviä.”

Sen kuullessaan Sade tunsu ikävän muljahduksen vatsassaan, mutta hän yritti olla näyttämättä sitä ulospäin. ”Hah! Sitten kun vielä osaisitte heittää. Sinäkin tuskin osuisit edes takiniin, vaikka se seisoi ihan kuonosi edessä”, hän ärähti pilkallisesti.

”Odotapa vain niin saat nähdä”, Vinhanäppi sanoi. ”Tai ehkä meidän pitäisi pudottaa Aave sinne alas, niin voisitte katsoa kuka on kuka. Mitäs siitä sanot?” Hän tökkäisi Aavetta kylkeen. Aave murahti kiukkuisesti, ja apina kipitti säksättäen kauemmas.

”Sitten meitä olisi kaksi yhtä vastaan. Se ei kuulosta reilulta sinua kohtaan, vaikka kuinka olisit Illanruskon kamala valkoinen hirviö”, Sade sanoi.

Aave kallisti päätään. ”Te olette nääntymäisillänne nälkään. Ja jalkanne ovat takuulla jäykät, kun olette vain kököttäneet päiväkaupalla siellä lätäkössä.”

”Ja sinä sen sijaan olet kovassa iskussa, kun on pitänyt pyöriä joka puolella hoitamassa Illanruskon likaisia töitä”, Sade sanoi.

Aave rypisti otsaansa, ja Sade arvasi heti osuneensa arkaan paikkaan.

”Tiedätkö sinä edes, mistä minä tulin tänne? Opin taistelutaitoni Talvelta, koko Valkohuippujen vuoriston taitavimmalta lumileopardilta ja suurimmalta saalistajalta. Jos vain haluaisin, niin...” Hän pudisti päätään. ”Onko sinun pakko aina haastaa riitaa vaikka tietäisit ettet voi voittaa?”

On, ihan aina, Sade ajatteli. ”Oijoi! Oikein leopardin oppipoika, vai?” hän sanoi ääneen. ”Siitä onkin takuulla paljon apua, varsinkin siinä kohtaa kun Illanrusko tarvitsee jotakuta, joka osaa jahdata vuohia tai jäniksiä.”

”Sinä se et tosiaan osaa pitää kuonoasi kiinni, vai mitä?” Aave sanoi.

”Sen kuin tulet tänne alas sulkemaan sen”, Sade pamautti.

”Pennut, pennut...” matala ääni torui huvittuneeseen sävyyn. Sade istahti maahan ja Pioni kierähti katsomaan ylös kuopan suuaukolle juuri kun Illanruskon valtava mustavalkoinen naama ilmestyi näkyviin. Aave perääntyi kunnioittavasti. ”Ei meidän toki niin pitkälle tarvitse mennä, jos vain suostutte yhteistyöhön.”

”Turha toivo”, Sade äyskäisi. ”Ja mihin yhteistyöhön muka? Ikään kuin täältä kuopan pohjalta käsin edes pystyisi tekemään mitään.”

”Sanoit olevasi Lohikäärmepuhuja”, Illanrusko muistutti. ”Tahdon että kerrot minulle kaikki ennustuksesi.”

”Ja minkä takia minä niin tekisin?”

”Sen takia että on olemassa loputtoman monta erilaista keinoa, joilla voin tehdä teidän elämästänne siellä kuopan pohjalla hyvin epämiellyttävää”, Illanrusko murisi. ”Tämä on ensimmäinen ja viimeinen tilaisuutesi. Kerro minulle jokin ennustus tai valmistaudu kärsimään.”

Mikä ennustus? Sade ajatteli. *Enhän minä ole nähnyt ensimmäistäkään näkyä sen jälkeen kun jouduin tänne alas. Vaikka yrittänyt minä kyllä olen...*

Sitä hän ei kuitenkaan aikonut Illanruskolle paljastaa. Hän puntaroi tilannetta hetkisen ajan, samalla kun tuijotti kuopan reunan yli kurkistavaa Illanruskoa, jonka takana erottuivat myös Aaveen korvien reunat ja Vinhanäpin häntä...

”No, hyvä on. Tässä sinulle ennustus.” Sade nosti kämmenensä ylöspäin ja sulki silmänsä. Hän alkoi epäröidä, sillä ele toi mieleen vanhat, huolettomat ajat, sen miten hänellä oli ollut tapana puujata Rehevärinteen pienimmät pennut hoitamaan askareensa hänen puolestaan väittämällä heille, että Lohikäärme oli kertonut hänelle näyssä mitä milloinkin. ”Lohikäärme puhuu minulle, ja se sanoo... että yksi apinoistasi sairastuu pian.”

Sade avasi silmänsä ja hymyili leveästi Illanruskolle. Hän ehti juuri nähdä, miten tämän toiveikkaan utelias ilme vaihtui kiukkuiseen irvistykseen.

”*Selvä*”, Illanrusko murahti jylisevän matalalla äänellään. ”Jos et kerran –”

”Itse asiassa...” Vinhanäppi keskeytti ja painoi toisen kätensä vatsalle. Toisessa oli päivän viides ginkgohedelmä. ”Minulla tosiaan on vähän...” Hän kääntyi pois, ja sitten kuului vain kimakkaa yökkäilyä.

Kuin tilauksesta. Sade sanoi ja virnisti nenäkkäästi Illanruskolle.

”Oikein huvittavaa”, Illanrusko ärisi hampaitaan kiristellen. Hänen toinen silmäluomensa näytti nykivän. ”Toivottavasti teistä on yhtä hauskaa päästä syömään tästä eteenpäin puolikkaita ruoka-annoksia. Apinat antavat teille jatkossa *tasan puolet*

siitä mitä aiemmin saitte, aina siihen saakka kunnes suostut kertomaan minulle oikean ennustuksen.” Hän ei jäänyt odottamaan Sateen vastausta vaan kääntyi pois ja katosi. Aave seurasi häntä.

Sade vilkaisi Pionia ja alkoi äkkiä epäröidä. Hänen ottoemonsa hartiat olivat painuneet heti lypsyyn, kun puhe oli kääntynyt ruokaan. Mutta miten Sade muka olisi voinut paljastaa yhtään ennustusta, jos hän ei onnistunut näkemään ensimmäistäkään näkyä?

Pioni huomasi Sateen katseen ja huokaisi. ”Älä huoli, Sade. Teit juuri niin kuin pitikin. Mutta meidän täytyy keksiä, miten täältä pääsee pois.”

”Siinä teille, tyhmät pandat”, joku apinoista huusi kuopan reunalta – tällä kertaa kyseessä ei kuitenkaan ollut Vinhanäppi vaan joku muu nuorista naaraista. ”Täältä tulee se tilaamanne puolikas ruoka-annos!”

Sateen vieressä olevaan mutalätäkköön ropisi kuusi ginkgo-puun hedelmää.

Hän kääntyi tähyttämään ylös otsa rypyssä. Hehän olivat saaneet edelliskerrallakin kuusi hedelmää, joten eikö niitä olisi pitänyt tulla tällä kertaa kolme? Ei silti että hän olisi tahtonut huomauttaa asiasta apinalle...

Äkkiä hän huomasi että laidan yli kurkistavalla apinalla oli jotenkin tuttu naama. Kesti jonkin aikaa ennen kuin Sade oivalsi missä oli nähnyt saman apinan aiemmin, mutta sitten hän viimein keksi sen.

Notkeahäntä. Siinä oli sama nuori naaras, jonka Sade muisti keränneen raidallista bambua Illanruskolle, ja joka oli myöhemmin nähnyt hänet, kun hän oli yrittänyt ylittää joen, mutta ei ollut silti paljastanut häntä tovereilleen.

Miksi sinä yrität auttaa minua? Sade pohti. Mutta heti kun hän avasi suunsa sanoakseen jotain, Notkeahäntä kohotti pitkän, ruskean sormensa huulilleen. Apina kumartui niin että hänen päänsä roikkui kuopan sisäpuolella.

”Sinun täytyy sepittää jonkinlainen ennustus”, Notkeahäntä kuiskasi. ”Mahdollisimman vakuuttava. Muuten käy pian niin että Illanruskon lisäksi myös Vahvakoipi suuttuu sinulle – ja sitä sinä et todellakaan halua.” Sitten apina suoristautui ja poimi kiven Vinhanäpin pudottamasta ginkgohedelmästä. ”Siinä teille syötävää, vangit!” hän huusi paljon kovemmalla äänellä ja viskasi kiven alas kuoppaan – mutta niin sivuun että se meni ainakin karhunmitan verran Sateesta ohi. Ja ennen kuin Sade ehti sanoa mitään, apina oli kadonnut näkyvistä.

Sade ja Pioni vilkaisivat toisiaan yllättyneinä. Sade ojensi kiireesti yhden hedelmistä emolleen ja piilotti sitten loput selkensä taakse siltä varalta että joku toinen apinoista sattuisi kurkistamaan kuoppaan.

”Mikä hetki nyt on menossa?” Pioni kysyi. Sade tähysteli silmiään siristellen taivaalle. Aurinko oli kulkenut kuopan yli jo ajat sitten, ja päivänvalo alkoi vähitellen hiipua.

”Luulisin että tämä on kai hiipuvan valon hetki”, hän arveli.

Pioni nyökkäsi surkean näköisenä. Sade tiesi että emo kärsi kun ei saanut nauttia päivän eri aterioita asianmukaisilla hetkillä. Sade oli melko varma että asia tuskin häiritisi Lohikäärmettä sen kummemmin, varsinkin kun olosuhteet olivat mitkä olivat, mutta jostain syystä hänen aiemmat vakuuttelunsa eivät juuri olleet lohduttaneet Pionia.

”Nöyrät pandasi kumartavat sinua tänä hiipuvan valon ateriaan hetkenä. Kiitos näistä ginkgohedelmistä, jotka olet meille suonut, sekä siitä että annat meille laupeutesi lahjan.”

Sade painoi päänsä ja odotti kuuliaisesti kunnes Pioni oli saanut lausuttua siunauksen. Sitten hän upotti hampaansa hedelmän pahanhajuisen keltaiseen lihaan ja sen jälkeen sisälle kätkeytyvään kovaan pähkinään. He söivät sanaakaan sanomatta. Ensimmäisen hedelmän jälkeen Sade tarkkaili hetken kuopan reunaa varmistaakseen ettei kukaan nähnyt ja ojensi sitten Pionille toisen. Pioni huokaisi ennen kuin puraisi uutta hedelmää. Sade tiesi hyvin mitä emo ajatteli. Hän kaipasi itsekin

bambun makua kielellään. Tuntui kammottavalta ajatella, että sitä kasvoi kokonainen metsä aivan kuopan ympärillä, lähellä mutta samaan aikaan täysin saavuttamattomissa.

”En minä pysty noin vain loihtimaan jostain oikeaa ennustusta. Kyllä minä muuten olisin jo tehnyt niin”, Sade sanoi hiljaa. ”Tai kaipa minä voisin yrittää keksiä jotain mahdollisimman uskottavan kuuloista. En vain tiedä, pystynkö sittenkään puijaamaan Illanruskoa. Mutta jotenkin minun on meidät tästä kuopasta saatava ulos...”

”Me hankkiudumme pois täältä yhdessä”, hänen emonsa muistutti.

”Niin... mutta minä olen kuitenkin meistä se, joka on Lohikäärme puhuja”, Sade vastasi. Tuntui edelleen hyvin oudolta sanoa se ääneen.

Olisi pa Lehti nyt kuulemassa, hän ajatteli. Vaikka hän tietenkin olisi vain sietämättömän aurinkoinen ja kohtelias eikä vaivautuisi edes kiusaamaan minua siitä että minä olin väärässä ja hän oikeassa. Olisimmekohan me ollenkaan joutuneet tänne kuoppaan jos olisin vain kuunnellut Lehteä silloin siellä vuorella?

He säästivät viimeiset hedelmänsä kohoavan kuun ateriaa varten, ja se osoittautui pian oikeaksi päätökseksi. Valo pakeni lopulta taivaalta ja pimeys nielaisi kuoppaa ympäröivien puiden oksat sisäänsä, mutta apinat eivät tuoneet heille muuta syötävää koko iltana. Sade erotti vain vaivoin Pionin turkin valkoiset osat kuopan mustaa seinää vasten, kun he lausuivat hiljaa siunauksen ja halkaisivat yhden hedelmistään kahtia, jotta heille jäisi vielä yksi laskevan kuun ateriaa varten.

Syötyään Pioni asettui taas makuulle ja piilotti päänsä tassujen alle. Hän ei nukahtanut heti, mutta ennen pitkää hänen hengityksensä alkoi muuttua hitaammaksi ja syvemmäksi. Sade istui hereillä ja kuunteli vatsansa kurinaa. Hän kuuli apinalau-man äänet, kun tuli vahdinvaihdon aika ja kuoppaa vartioimaan saapui joukko uusia yksilöitä. Hetki oli aina helppo huomata, sillä sen yhteydessä syntyi joka kerta jonkinlainen käsirysy, kun

yksi apinoista innostui hännäämään muita. Vaihdon jälkeen tuli kuitenkin taas rauhallista, ja Sade kuunteli vahtien vaimeaa jutustelua, joka hiipui ensin vähitellen ja lakkasi sitten kokonaan.

Hetken ajan aukiolla vallitsi täydellinen hiljaisuus. Metsän pikkueläimet ja linnutkin olivat vaiti, ja jopa tuuli tuntui laantuneen tyystin.

Sade nousi ja venytteli niin hyvin kuin ahtaassa kuopassa saattoi venytellä. Aave oli oikeassa – hänen jäsenensä tosiaan olivat varsin kankeat. Hän kuitenkin tiesi, että hänen oli pakko yrittää uudelleen.

Hän ei ollut onnistunut edellisyytensä eikä sitäkään edeltävänä. Tässä hänellä oli taas yksi syy toivoa, että Lehti olisi ollut hänen rinnallaan – sisko olisi nimittäin luultavasti kavunnut hetkessä liukkaan kivikkoista seinää ylös vapauteen. Mutta koska Lehti ei ollut täällä, Sateen oli vain yritettävä parhaansa.

Ei tehtävä täysin toivoton ollut. Hän oli huomannut sen aiempien yritystensä aikana. Niiden pohjalta hän tiesi, että kaikki parhaat jalansijat sattuivat olemaan samalla seinällä. Siitä törötti muutama kookas kivi ja puunjuuri, ja hän tiesi jo, että jos hän onnistuisi nappaamaan kynsillään kiinni kaarevasta juuresta, joka kasvoi melkein ulottumattomissa, hän saisi kaikki tassunsa irti maasta.

Hän tarttui juureen ja kiskoi itsensä seinälle. Hänen takatasunsa raapivat epätoivoisesti maata ja hän keskittyi pitämään hengityksensä tasaisena jottei olisi herättänyt apinoita hätäantyneellä puuskutuksellaan. Lopulta hän sai takatassullaan otteen kivistä ja ponnisti kaikin voimin, niin että sai hivuttauduttua hieman ylemmäs. Sade ponnisteli eteenpäin vatsa tiukasti seinää vasten ja turkki mudassa. Hän vilkaisi ylös. Kuopan reuna erottui vain hädän tuskin yön pimeydestä, mutta hän oli äkkiä varma että onnistuisi tällä kertaa. Tuossa oli toinen kivi, jonka päälle voisi astua, ja sen jälkeen piti vain pitää tiukasti kiinni ylempänä kasvavasta huterasti keinahtelevasta juuresta, kurottaa vaarallisen kauas oikealle ja upottaa kynnet syvälle seinässä

ammottavaan pikanpesän tunneliin, jonka Illanrusko oli armotta tuhonnut kaivaessaan vankikuoppaa.

Hän oli jo aivan lähellä. Enää yksi karhunmitta, ja hän olisi korkeammalla kuin kertaakaan aikaisempina öinä. Nyt kun saisi vielä –

Hän vilkaisi taas ylös ja huomasi pimeässä outoa välähtelyä. Kaksi viirusilmää, jotka tuijottivat häntä kuopan reunan yli.

Hän säpsähti niin että toinen takatassu lipesi jalansijalta, ja sen jälkeen ei ollut enää mitään tehtävissä. Hän putosi, ja vaikka putous ei ollut erityisen pitkä, hän iskeytyi kuopan liejuista pohjaa vasten niin että vesi roiskui lätäköistä ja ilmat pakenivat keuhkoista. Hän haukkoi henkeään ja yritti saada hengityksensä tasaantumaan samalla kun tähyili sinne, missä silmäpari oli äsken välähtänyt. Sitä ei näkynyt enää missään.

Varjovaanija?

Ei... silmät olivat vähän samanlaiset mutta eivät kuitenkaan samat. Minusta tuntuu että tämä otus oli pienempi. Ja Varjovaanija olisi kyllä sanonut minulle jotain eikä vain häipynyt. Eikö niin?

Hän odotti sydän pamppaillen, mutta hänen näkemänsä otus oli sulautunut yön pimeyteen ilman pienintäkään pihahdusta tai tassujen pehmeitä askelia.

Sade värähti.

Kuopan liepeillä vaaniskeli siis joku muukin kuin Aave ja Illanrusko ja lumiapinat. Jokin tuntematon otus. Ja se tarkkaili heitä.

VAARALLINEN MATKA. TUNTEMATON TULEVAISUUS.

Bambuvaltakunnan pandakolmoiset ovat tukalassa tilanteessa: Sade on joutunut vangiksi, Aave röyhkeän Lohikäärmepuhujan kätyriksi ja Lehti erikoisen huijarin matkaan. Heitä voisi odottaa suuri tulevaisuus – mutta ensin ensin heidän olisi löydettävä toisensa ja päästävä kauas Lohikäärmevuorelle.

KOHTALOA EI VOI PYSÄYTTÄÄ.

Suomentanut Ville Viitanen

Kannen kuva: Johanna Tarkela